

ninger, hvor man siger: nærmere end indtil 30 Alen og den og den Vanddybde maa I ikke komme, medens der paa andre Strækninger er fastsat en anden Afstand fra Strandbredden. Det er vel rigtigt, at det er saaledes, naar man tager Hensyn til Havbundens Beskaffenhed, men jeg tror, at Grænsen er vilkaarlig valgt. Jeg tror i Virkeligheden, at de fleste af de Synsmænd, om hvilke den ærede Repræsentant for Langeland (Guldbrandsen) paastod, at de havde det bedste lokale Kendskab, ikke have virkeligt Kendskab til at bedømme Havbundens Beskaffenhed i alle Tilfælde, og det er ogsaa saaledes, at Synsmændene i Reglen altid — jeg kender, som sagt, ingen Undtagelse — give Ejendomsbesidderen Medhold over for Stenfiskerne. Der blev for nogen Tid siden afholdt Strandsyn ovre ved den fynske Kyst, og der ønskede Stenfiskerne, at Synsmændene skulde tage Hensyn til § 4 i Loven af 1862, det vil altsaa sige, at de til den berammede Tid skulde undersøge Forholdene paa Stedet og derefter afgøre, hvorvidt det tilsigtede Forbud kunde anses for fornødent; Synsmændene kunne nemlig da, hvis de ikke anse det for fornødent, sige: Nej, vi nedlægge ikke Forbudet. Nu kunde det være interessant at vide — og den højtærede Minister er maaske i Besiddelse af det fornødne Materiale — hvor tit Synsmændene have benyttet sig af Retten efter § 4 til at nægte Nedlæggelse af Forbud. Stenfiskerne ere ikke bekendte med, at det er en Ret, der meget almindelig er benyttet af Synsmændene. De sige i Reglen ja til Forbudet mir nichts dir nichts, og paa de Besværinger og Indvendinger, der komme fra Stenfiskerne, give de det Svar: I kunne henvende eder til Landvæsenkommissionen. Stenfiskerne henviste i dette Tilfælde til, at det kunde bevises, at der paa den paagældende Strand altid laa Dynger af Tang opskvulpet paa Stranden, hvilket godtgjorde, at Havet ikke der tager noget fra Kysten men tværtimod smider op paa den. Til Trods for, at Stenfiskerne stode med dette efter min Mening gode Argument, sagde Synsmændene dog: I kunne gaa til Landvæsenkommissionen. Det havde Fiskerne gjort tidligere, men da de ikke ere økonomisk godt situerede, undlode de at gøre det denne Gang. Den Gang, de benyttede Appelvejen, kostede det nemlig 70 Kr., og de fik den Gang Uret og ikke Medhold. Jeg hørte den ærede Ordfører omtale Forholdene ved den tyske Kyst. Efter min Mening er det der saaledes, at Staten ejer Kyststrækningen og freder om

denne 1½ à 2 Meter fra den daglige Vandstand, og Jordejeren har der ingen som helst Rettighed over Stranden. Saaledes burde det ogsaa være her, det burde ikke være overladt til et tilfældigt Skøn, som jeg kalder det, der er omtalt i Loven af 1862, at forbyde Stenfiskerne at søge deres Erhverv. — Jeg er ganske enig i Lovforslagets § 2, som altsaa gaar ud paa, at det herefter skal være forbudt en Ejer, som har faaet nedlagt Forbud mod, at der optages Sten, Sand, Grus, Ler o. s. v. fra Stranden, selv at optage den Slags Ting. Derfor er jeg Forslagsstillerne taknemmelig. Denne Bestemmelse vil sætte Ejeren lig med de Folk, som skulle ernære sig ved Fiskeri af den omhandlede Art. Jeg har en anden Opfattelse end det ærede Medlem for Langeland (Guldbrandsen), naar han mener, at Vandstandsdybden 4 Fod, er for lavt ansat. Jeg tror, at dette i høj Grad afhænger af den Beskaffenhed, Bunden har paa det vedkommende Sted, og at man i al Almindelighed ved vore Kyster vil kunne gaa ned til en Vandstand af 2 Fod. Man maa erindre, at jo større Dybder man forlanger, at Stenfiskerne skulle optage Sten, Sand o. s. v. fra, desto mere besværlig gør man det for dem at ernære sig. Det er ikke noget let Arbejde i Forvejen, og det smider ikke saa stort af sig. Derfor anser jeg det heller ikke for nødvendigt eller klogt at besværliggøre det, naar det ikke er nødvendigt for at beskytte Landet. Noget andet er det, naar en Indskrænkning er paaviselig nødvendig, thi saa mener jeg ogsaa, det er rigtigt at nedlægge Forbud, men saa bør man ogsaa, som det ærede Medlem foreslaar, udstrække det til at gælde for Ejeren. — De sidste Linier i § 2 forstaar jeg ikke rigtig, men selv om der paa dette Sted er noget, som kunde trænge til Forandring, er dette noget, der let lader sig gøre i Udvalget. Der staar paa det paagældende Sted, at, Forbuddet omfatter ogsaa „den ham selv tilhørende Del af den udyrkede og for Græsvækst blottede Strandbred“. Skal dette forstaas saaledes, at hvor der vokser lidt Græs paa Strandbredden, gælder Forbuddet ikke for Ejeren; der har han Lov at optage Sten. Hvis det er Tilfældet, finder jeg det betænkeligt at lade det staa paa denne Maade, idet vi have enkelte Steder ved Kysterne, særlig ved Fjordene, hvor det er saaledes, at der opsættes Land Aar for Aar. Det er stor Tvivl underkastet, hvem dette Land tilhører; mig bekendt er det saaledes, at den private Lodsejer indtager det for sin egen